

ISPOSNIK

Alma Fides

Bila je grobnica od kamena, kameni grad smrti — i bez mrtvacu. Hodali su, rukovali se, govorili nerazumljive riječi. Bili su u gomili. Jedni drugima nisu raspoznavali lice. Jedan drugome uvlačili su se u grimasu — i ne nađoše izlaz iz zamke.

Ako je bila smrt, nisu je priznavali. Oblačili su je u svilu, kitili zlatom, krojili po svojoj mjeri i ukusu. Bili su povorka lakrdijaša. Međusobno su se gazili — u gužvi trčeći bez daha.

Ni smrt nije bila čista osim Jedne. One, koja me je tjerala iz moje grobnice, iz zagrljaja krabulja u mojoj noći. I dovela do Tebe, Gospodine. Ne znam, ne sjećam se, je li bilo jutro. Da li je uopće bio dan. Možda se sve dogodilo u noći. I kandilo je bilo najsvjetlije.

A dugo si se skrivao. Predugo za želju. Ipak, Ti si me predusreo. Čudno, kako si me izvlačio. Nije išlo bez boli. Ponovno si me rodio, Bože. Svijet se otvarao kroz sjene, ognjene odbljeske. Polako se razvedravalo. Mučno bijaše penjanje. Nepoznata odredišta. Obrisi svetišta nazirahu se kroz vatru, dim i maglu.

I špilja je čekala. Kamen čist. Voda netaknuta od ljudske ruke.

Nitko ne osjenčava staze osim ptice. Kiše su prozirne. Drveće treperi u ritmu psalma. Otkada smo ovako sami, Bože? Dolje, u ulici, satovi otkucavaju tjeskobu. Osluškujem vjetar: ovdje je u molitvi. Dovoljno je prisloniti uho na zemlju, slušati kako diše. U naletu rasta i cvijeće zbunjuje nebo.

Tko će protumačiti tišinu, otkriti joj otajstva? Onu, koja je neizmjerljiva u boji, neokušana osjetilima. I šiklja kroz tisuće izvora čija su korita — blagost.

Dobro nam je ovako, Bože. Zajedno sadimo vinograd. Naše su berbe bez pijanstva, proljeća nenagrižena sramom. U žegama ljetnim nema zaraze. Budi me voda proključala iz planine. Uspavljuje vjetar. I zvijeri su pitome.

Kako je ljekovit okus bilja začinjena Tvojim suncem! Tijelo nije iznemoglo. Ožiljci na njemu ostali su — od ulice.

Jutros nam je bilo najljepše. Zajedno sa mnom stražario si na vrhu hridine i izazivao ponor. Iz nepoznatih dubina izvlačio sam sebe: mutnog, izglednjelog. U meni bijaše nešto od životinje. Pričinjaše se hajka. I rika bolna, daleka — kao iz pustinje. Osjetih trzaj: Ti si me nosio prema gore. Ništa nisam osjećao. Nestao je i kamen. Sve bijaše u odsutnosti prostora. SVE je bilo u meni. Ti si me uspavljivao, Bože.

Svaki je Tvoj dan Otkrivenje srcu željnu otajstva. Oblaci ne zastražuju navještajem oluje. Poslije obilnih kiša duge se skupljaju u aureolu. U meni negdje vedri se Zahvala.

Smršavo sam. Iskušan na pijesku. Opasan korovom. Na ležaju od kop-riva. I sanjam cvijeće. Začudo, ne ćutim boli. Moja je ćelija od mirisa. Svi gradovi, iskupljeni, sa svojim tornjevima, mogli bi u nju stati.

Ne bojim se bolesti. Starost je bespredmetna. Nitko ne prebrojava staze vremena u mome licu. Na Božjem putu Bog pomlađuje.

Vikao bih cestama da mi zavide. Tako bih rado izazvao ptice da se dive mome letu.